

Arrest

nr. 283 429 van 18 januari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit en van Pashtun-origine te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 14 februari 2021 en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 30 augustus 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend wordt verzonden aan verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart N.M. te heten, de Afghaanse nationaliteit te hebben, Pashtun te zijn en het soennitische geloof aan te hangen. U bent afkomstig uit het dorp Qalai Naim, district Char Asya, provincie Kabul. U ging naar school tot de 8ste graad, daarna werkte u in de winkel van uw vader waar u groenten, fruit en andere voedingsmiddelen verkocht. Uw oudere broer S. werd ongeveer twintig dagen voor het offerfeest van 1399 (Afghaanse kalender, stemt overeen met 30 juli 2020 van de Westerse kalender) gedood. Drie jaar eerder was hij lid geworden van de Taliban. In de tussentijd probeerden uw paternale neven Q.A.M. en Q.I., die ook lid waren van de taliban, om u te rekruteren. Uw vader werd geslagen vanwege uw weigering om u bij hen aan te sluiten. Ook uw jongere broer H. werd op een keer met een mes aangevallen door uw neven, toen hij in een club aan het trainen was, en hierbij liep hij verwondingen aan de vingers op. De zevende dag van het offerfeest (omstreeks 6 augustus 2020) kwamen uw neven om 10 uur 's ochtends naar uw winkel. Ze zetten een zwarte zak neer met de boodschap dat ze die snel weer zouden ophalen. U raakte de zak niet aan en keek er niet in. Even later kwam een dorpling, S., die een vaste klant was, uw winkel binnen. Hij vroeg of u geheimen had en begon u te ondervragen. Hij had gezien dat twee mannen op de fiets bij uw winkel arriveerden en een tas bij zich hadden. Toen ze vertrokken hadden ze geen tas meer. Hij vroeg wat deze mannen kochten en of u ze kende. U antwoordde dat het uw neven waren. Vervolgens keek S. in de zak en zag hij dat het explosieven waren. Hij droeg u op niet naar voren te gaan. U verzette zich echter en hij boeide u. Hij contacteerde de autoriteiten en vervolgens kwam er een ranger van de politie en werd u naar het district gebracht. Daar werd u ondervraagd over uw neven en over de zak met explosieven. Na de ondervraging belde de chef uw vader, hij vroeg hem of hij nog een zoon wilde verliezen aan de Taliban. Uw vader gaf de chef de garantie dat u niets met zulke praktijken te maken had en dat hij zou instaan voor u. Ook S. was nu overtuigd van uw onschuld en pleitte in uw voordeel. U werd 's avonds vrijgelaten en ging van het district rechtstreeks naar huis. Die nacht werd er bij u thuis op de deur geklopt. Voor het openen van de deur wist uw moeder al wie het was. Zij droeg u en H. op om u te gaan verstoppen in de opslagplaats voor tarwe in uw huis. Het voorgevoel van uw moeder bleek juist, want aan de deur stonden uw neven, samen met gewapende mannen. Zij waren heel boos, sloegen uw vader en eisten u op. Omdat ze u niet vonden, zeiden ze dat ze terug zouden komen. U vluchtte samen met H. het huis uit en ging naar het huis van een vriend van uw vader. U was daar een paar uur en rond zonsopgang werd u in een auto gezet die u naar een busstation bracht, vanwaar u naar Nimroz reisde, waar u na een verblijf in een villa de grens overstak in een pick-up. De reis werd georganiseerd door die vriend van uw vader die in ruil daarvoor de winkel en een acre land kreeg. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Noord-Macedonië en Servië naar Duitsland. Vervolgens vertrok u naar België waar u op 14/2/2021 aankwam en de volgende dag een verzoek om internationale bescherming (VIB) indiende, waarbij u verklaarde minderjarig te zijn. Onderweg raakte u H. kwijt, maar dankzij een dorpsgenoot weet u sinds enkele maanden dat hij zich in Duitsland bevindt. Achteraf kwam u te weten dat S. voor de regering werkte. Hij werd na uw vertrek doorgeschooten. Op 4 april van dit jaar werd uw vader neergeschoten.

U legde de volgende documenten neer: een kopie van uw paspoort, een kopie van uw taskara (identiteitskaart), twee foto's van uzelf in uw winkel, vier foto's van uw bebloede vader, twee foto's van uw oudere broer S. in een lijkwade, een foto van de gehechte vingers van uw jongere broer H., een foto van S. gewikkeld in een deken en een foto van drie mannen in militaire kledij onder wie S.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft. Er dient immers vastgesteld te worden dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u problemen met de taliban heeft gekend en dat u om die reden Afghanistan heeft moeten verlaten.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent klaarheid te scheppen in verband met uw leeftijd. Bij het indienen van uw VIB in België beweerde u dat u geboren bent op 28/02/2004 en aldus minderjarig was. Bij uw VIB in Duitsland verklaarde u echter dat u in 2001 geboren was en dus meerderjarig was. Vervolgens werd u aan een botscan onderworpen waaruit bleek dat u 22,5 bent met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Aldus werd uw geboortedatum naar 1/1/2001 herleid. Waar er tijdens

uw persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal gevraagd wordt naar uw leeftijd en geboortedatum antwoordt u dat u het niet weet (CGVS, p. 7) Nochtans overhandigde u foto's van uw paspoort waar als geboortedatum 24/4/1997 vermeld staat. Gevraagd of dit kan, zegt u dat men de leeftijd op het gezicht raadt en dat het paspoort gemaakt wordt op basis van de taskara (CGVS, p. 7). Uit de vertaling van uw taskara blijkt echter dat daar u 5 jaar was in 1384 (2005), wat zou betekenen dat u in het jaar 2000 geboren zou zijn. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier toegevoegd is, blijkt dat vervalste (identiteits)documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn in Afghanistan en het feit dat er een verschil van drie jaar is tussen de leeftijden op uw beide identiteitsbewijzen doet ernstige vragen rijzen over de authenticiteit ervan. Dat u zelf niet zou weten of u dan wel 22 of 25 jaar zou zijn is bovendien niet ernstig. Op basis van het voorgaande kan gesteld worden dat uw doelbewust heeft getracht om de Belgische asielautoriteiten te misleiden. Deze vaststelling tast uw geloofwaardigheid in ernstige mate aan.

Er dient verder op gewezen te worden dat u doelbewust heeft getracht de Belgische asielinstanties te misleiden door te verzwijgen dat u reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Duitsland. Een vergelijking van uw gegevens, opgetekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en bij het Duitse Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, heeft immers aangetoond dat u reeds een VIB indiende in Duitsland. U verklaarde echter zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk nooit een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend in een ander land. Aldus dient vastgesteld te worden dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze trachtte te misleiden.

Voorts kan er aan de gebeurtenissen die de kern van uw asielrelaas vormen, namelijk dat uw neven een zak met explosieven in uw winkel gezet hebben, totaal geen geloof gehecht worden. Gevraagd naar de werkwijze van de taliban, antwoordt u dat ze 's nachts naar de moskeeën gaan (CGVS, p. 15). Later bevestigt u dit door te zeggen dat de regering overdag heerst, de taliban 's nachts de baas zijn en zich overdag verstoppen (CGVS, p. 16). Even later alludeert u nogmaals hierop door te zeggen dat de nacht aan de taliban toebehoort (CGVS, p. 21). Het mag dan ook verbazen dat uw neven in volle daglicht, namelijk om 10 uur 's morgens toen uw winkel al geopend was, uw winkel met een bezoek vereren waarbij ze een zak met explosieven bij zich hebben en deze zonder meer in het midden van uw winkel achterlaten (CGVS, p. 21). Gevraagd waarom ze deze keer wel overdag kwamen, antwoordde u dat ze 's avonds gewapend opereren en dat ze hun logistiek overdag van de ene plaats naar de andere brengen, de explosieven in het geheim (CGVS, p. 21). Dit is geen afdoende verklaring, want het loutere feit dat de explosieven in een zak zaten, kan bezwaarlijk als 'in het geheim' worden omschreven. Bovendien hebben we het hier niet over een verlaten magazijn ergens in een achterbuurt, maar een publiek toegankelijke winkel die volgens uw eigen verklaringen veel klanten had (CGVS, p. 13). Naast het feit dat u veel klanten over de vloer kreeg, was uw winkel gelegen in een redelijk drukke buurt waar zich onder andere algemene winkels en apotheken bevonden (CGVS, p. 11). Dat de taliban, die uit de schijnwerpers willen blijven, net deze setting uitkozen om hun explosieven te droppen is niet geloofwaardig. Ook verbazend is dat uw neven de zak in het midden van winkel gezet hebben (CGVS, p. 23). Dat zij niet gezocht zouden hebben naar een beschutte plek in uw winkel buiten het blikveld van de klanten, maakt het nog minder geloofwaardig. Ook het feit dat u de zak heeft laten staan en niet eens aangeraakt heeft (CGVS, p. 23), is weinig overtuigend. U had op zijn minst de zak uit het zicht kunnen zetten tot uw neven zouden terugkomen. Zelfs zonder iets over de inhoud van de zak te vragen – wat op zich reeds weinig aannemelijk is – wist u wel dat uw neven lid waren van de taliban en de ontdekking van om het even welk materiaal van hen had u in een lastig parket kunnen brengen. Gevraagd of iedereen die de winkel binnenging de zak kon zien, repliceerde u louter dat uw neven hadden gezegd dat ze snel terug zouden zijn (CGVS, p. 23). Dat de taliban zo'n risico zouden nemen – ook al beweerden ze dat ze niet lang zouden wegblijven – is zeer onwaarschijnlijk, zeker ook gezien het feit dat er werknemers van de regering rondhangen in de buurt van uw winkel en zelfs vaste klant zijn (CGVS, p. 23), een mogelijkheid die uw neven ook hadden kunnen voorzien in een straat waar veel mensen komen voor hun dagelijkse boodschappen. Dat het net die dag minder druk was omdat het Eid (Offerfeest) was (CGVS, p. 23) doet geen afbreuk aan het feit dat dit een ongeloofwaardig risico was, omdat er nog steeds een zeer reële kans was dat uw neven betrapt zouden worden.

Wanneer er later in het persoonlijk onderhoud nog eens gewezen wordt op het feit dat uw neven de zak met explosieven in een openbare winkel achterlieten, komt u plotseling op de proppen met een stuk hout dat de ingang zou blokkeren en waarbij u klant per klant zou beslissen wie er binnen kon gaan (CGVS, p. 27) Dit is niet ernstig, u heeft voordien immers nooit iets gezegd over het feit dat u zo werkte, hoewel u er de kans toe had. Daarnaast is het ook niet geloofwaardig dat u in een druk bezochte winkel deze

omslachtige werkwijze zou hanteren, het gaat hier immers over een kruidenierswinkel waarbij het wereldwijd de norm is dat klanten op eigen initiatief binnen en buiten kunnen gaan.

Aangezien er geen geloof meer gehecht kan worden aan het feit dat uw neven een zak vol explosieven in uw winkel hebben geplaatst kan er bijgevolg ook geen geloof meer gehecht worden aan uw arrestatie en het bezoek van uw neven aan uw woning.

Dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw arrestatie blijkt bovendien uit het feit dat u het bestaan van S., diegene die u gearresteerd zou hebben, niet aannemelijk heeft gemaakt. Immers, bij de Dienst Vreemdelingenzaken refereert u naar S. als naar 'iemand bij het leger' (vragenlijst CGVS, afgelegd voor de DVZ, vraag 3.5). Voor het Commissariaat-generaal stelt u S. consequent voor als een regeringsmedewerker (CGVS, p. 16-17 en verder). Toen u voor het Commissariaat-generaal gevraagd werd welke positie S. bekleedde bij de regering diende u echter het antwoord schuldig te blijven (CGVS p.24). Na confrontatie hiermee verklaarde u dat ze u bij de DVZ geen gedetailleerde vragen hadden gesteld en verklaarde u dat u gezegd had dat S. voor de regering werkte en herhaalde u dat u niet op de hoogte bent van zijn specifieke positie. Dit is geen uitleg voor bovenstaande tegenstrijdigheid.

Verder slaagt u er niet in consistente verklaringen af te leggen in verband met de rekruteringspogingen door uw neven. Er werd u gevraagd of de taliban voor de dood van uw broer in 2020 pogingen ondernomen hebben om u te rekruteren. U antwoordde dat u een kind was en te jong (CGVS, p. 16). U werd er echter op gewezen dat u anno 2020 volgens uw paspoort 23 was en dat u dus wel de leeftijd had om gerekruteerd te kunnen worden. U verklaarde opnieuw dat de taliban zich niet bemoeiden met u en dit omdat al één van uw broers aangesloten was (CGVS, p. 16).

Later in het gehoor, wanneer er u gevraagd wordt naar de omstandigheden waarin uw broer drie jaar voor zijn dood gerekruteerd werd, zei u dat u uw neven zo vaak zag en verklaarde u plots dat ze u ook probeerden te rekruteren. Op de vraag hoe vaak uw neven u bezochten voor de dood van uw broer repliceerde u dat u de frequentie niet weet, maar dat ze telkens wanneer ze voorbij u winkel gingen, stopten en u probeerden te lokken. Uiteindelijk besloot u met het feit dat uw neven voor de dood van uw broer twee keer per maand naar uw winkel kwamen (CGVS p.20). Ook over hun rekruteringspogingen **na de dood van uw broer** bent u niet eenduidig. Zo verklaarde u aanvankelijk dat ze na de dood van uw broer u intensief probeerden te rekruteren (CGVS p.18). Later in het gehoor verklaarde u echter dat u tussen de dood van uw broer 20 dagen voor de Eid en het incident met de explosieven, zeven dagen na de Eid uw neven niet gezien heeft en de eerste keer dat ze in uw winkel kwamen de explosieven achterlieten (CGVS p. 19-20). Afgezien van het feit dat deze verklaringen onderling inconsistent zijn, zijn ze ook tegenstrijdig met uw verklaring eerder bij DVZ, waar u vertelde dat uw neven u wel **twintig keer per dag** vroegen om samen te werken met hen en hen informatie te geven (DVZ, p. 3). Geconfronteerd hiermee, beweert u dat u dit niet gezegd heeft (CGVS, p. 30). Nochtans werd het verslag van dit interview u in het Pashtu voorgelezen en ondertekende u voor akkoord (DVZ, p. 3). Daarnaast werd u gevraagd of dit interview goed verlopen was en of alle essentiële elementen in verband met uw VIB opgenoemd had en u antwoordde positief. U had ook geen verdere opmerkingen bij dit interview (CGVS, p. 4). Het loutere ontkennen van uw eerdere verklaringen is geen uitleg voor deze tegenstrijdigheid. Daarenboven is het ongeloofwaardig dat uw neven u drie jaar lang geen strobreed in de weg legden, maar wel uw vader sloegen vanwege uw weigeringen om u aan te sluiten. Dat is hoogst onwaarschijnlijk gezien uw eerdere verklaringen dat de taliban gewoonlijk studenten uit madrassa's rekruteren en als ze weigeren dan worden ze na twee, drie waarschuwingen meegenomen of gedood (CGVS, p. 16). Daarenboven vermeldt u dat uw neven u en uw broer wilden vernietigen omdat ze aasden op de bezittingen van uw familie (CGVS, p. 19). Dit strookt niet met het feit dat men u drie jaar lang op niet-strengere wijze geprobeerd heeft om u te rekruteren. Aangezien er geen geloof meer kan gehecht worden aan de rekruteringspogingen van uw neven bij de taliban en bij uitbreiding uw verklaringen dat uw neven jullie zouden vernietigen, kan ook aan de aanval op uw broer (waarbij zijn vingertoppen werden beschadigd), die u kadert in deze – ongeloofwaardige – conflicten met uw neven, geen geloof meer gehecht worden.

De geloofwaardigheid van uw problemen met uw neven wordt verder ondermijnd door het feit dat u er niet in slaagt om duidelijkheid te verschaffen over het lot van uw vader. U verklaart dat hij op 4/4/2022 neergeschoten werd (CGVS, p. 4). Gevraagd of uw vader nog leeft verklaart u dat u dit niet weet (CGVS, p. 4). Nogmaals gevraagd of u informatie heeft over uw ouders repliceert u dat u niet weet hoe het met hen gaat en u niet weet waar ze verblijven. Op de vraag of uw familie nog van uw neven gehoord heeft, antwoordt u dat u deze informatie niet heeft, dat ze vrij kunnen rondlopen en als ze uw vader nu zien, ze hem slaan (CGVS p. 28). Pas helemaal op het einde van het persoonlijke onderhoud, als men u de vraag stelt wat u denkt dat u zou kunnen overkomen bij een terugkeer naar Afghanistan zegt u plots dat uw

neven uw vader hebben gedood (CGVS, p. 29). Geconfronteerd met het feit dat u eerder zei dat u niet wist of uw vader nog in leven was of niet, zegt u dat u een vermoeden heeft dat ze het gedaan hebben, omdat u geen issue met andere mensen heeft (CGVS, p. 29). Met deze verklaring schept u echter geen duidelijkheid. Dat u enerzijds incoherente verklaringen aflegt omtrent het lot van uw vader en u anderzijds, terwijl u wel aangeeft (een weliswaar kort contact) te hebben gehad met uw moeder, niet onmiddellijk heeft proberen achterhalen of uw vader nog leeft is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u eerst een kort gesprek heeft gevoerd met uw moeder alvorens u gevraagd heeft naar de foto's en wat er precies gebeurd is met uw vader. Op dat moment wordt uw gesprek onderbroken. Zelfs rekening houdend met verschillen in cultuur, persoonlijkheid en emotionele toestand is het uiterst onwaarschijnlijk dat iemand bij het ontvangen van zo'n verontrustende foto's niet onmiddellijk toelichting zou vragen wanneer hij de kans krijgt om dit te doen (CGVS, p. 14). U stelt immers zelf dat het internet niet werkt in Afghanistan (CGVS, p. 14), dus dat maakt het des te onbegrijpelijk dat u deze gelegenheid niet onmiddellijk aangegrepen heeft om u over de toestand van uw vader te informeren.

Wat betreft de foto's die u neerlegt, dient er opgemerkt te worden dat deze slechts aanvaard kunnen worden indien zij een geloofwaardig relaas ondersteunen, wat hier niet het geval is. Bovendien hebt u niet kunnen aantonen dat de afgebeelde personen wel degelijk uw vader, uw broer en S. voorstellen. Dat u in een winkel werkte, wordt evenwel niet betwist.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de

omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in provincie Kabul actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te provincie Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie-richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn

2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

*Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

*Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.*

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel meent verzoeker vooreerst in aanmerking te komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) wegens een risico om te worden vervolgd door de taliban. Hij gaat in op de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan de commissaris-generaal geen geloof hecht aan zijn vluchtrelaas en onderneemt een poging om deze te weerleggen of te ontkrachten.

Verzoeker meent verder uit de bestreden beslissing te kunnen afleiden dat er volgens het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) geen sprake zou zijn van enige vervolging van *“afgewezen asielzoekers, die uit het Westen terugkeren naar Afghanistan”*. Hij stelt dat de landeninformatie waarop het commissariaat-generaal zich baseert een genuanceerder beeld geeft en geenszins uitsluit dat deze categorie van burgers daadwerkelijk kan worden vervolgd en daarbij blootgesteld kan worden aan daden die voldoende ernstig zijn om te worden beschouwd als daden van vervolging. Onder verwijzing naar diezelfde landeninformatie stelt verzoeker dat het commissariaat-generaal ten onrechte voorhoudt *“dat uitsluitend de elite geviseerd zou worden”*, *“daar de vervolging gericht lijkt te zijn tegen “personen, die gedurende een langere periode in een niet-islamitisch land hebben verbleven, dit in tegenstelling tot de personen, die als arbeidsmigranten het land tijdelijk verlaten”*. Het commissariaat-generaal oordeelt volgens verzoeker ten onrechte *“dat, indien de Taliban de terugkeerders daadwerkelijk zou vervolgen, dit intussen gepubliceerd zou zijn”*. De landeninformatie waarnaar het commissariaat-generaal verwijst, weerlegt deze redenering en wijst op een gebrek aan bronnen enerzijds, en de grote onzekerheid die heerst ingevolge de machtsvername door de taliban anderzijds, zo stelt verzoeker, die citeert uit een (niet-gevoegd) rapport van The Danish Immigration Service van juni 2022 en het rapport *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van april 2022. Verzoeker vervolgt dat voormeld rapport van EUAA inderdaad geen veralgemeend risico op vervolging vermeldt maar niettemin benadrukt dat het aan de asielinstanties is om een individuele beoordeling te maken. Deze individuele beoordeling heeft de commissaris-generaal volgens verzoeker nergens in de bestreden beslissing gemaakt. Hij stelt dat hij Afghanistan verliet en vervolgens in Europa verbleef. Hij verklaarde verder afkomstig te zijn uit Nangarhar (lees: Kabul), meer in het bijzonder een dorpje waar de taliban 's nachts actief waren.

Wat betreft de nood aan subsidiaire bescherming omwille van het risico op willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, verwijst verzoeker vooreerst naar het arrest nr. 270 813 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 31 maart 2022. Verzoeker merkt op dat er volgens het commissariaat-generaal heden wel voldoende nauwkeurige en actuele informatie beschikbaar is over de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en dat het naar een aanvullende COI-Focus verwijst die werd *“afgesloten”* op 27 april 2022. Verzoeker betoogt dat in dezelfde periode twee gezaghebbende rapporten werden gepubliceerd waarin precies wordt bevestigd dat er heden onvoldoende zekerheden zijn, waarna hij citeert uit voormeld rapport van EUAA van april 2022 en de *Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan* van UNHCR van februari 2022. Aldus is volgens verzoeker niet aangetoond *“dat er voldoende zekerheden zouden zijn om met zekerheid te concluderen omtrent de veiligheidssituatie in het land”*. In zoverre het commissariaat-generaal verwijst naar alternatieve bronnen, waaronder UNAMA, ACLED en de VN, laat verzoeker gelden dat de meest recente rapporten van deze organisaties de stelling van het commissariaat-generaal, dat er sprake zou zijn van een significante daling van het willekeurig geweld en dat het nog resterende geweld niet tegen de burgerbevolking gericht zou zijn, tegenspreken. Verzoeker citeert uit (niet-gevoegde) rapporten van UNAMA en de VN die in respectievelijk juli en juni 2022 werden gepubliceerd. Verder is verzoeker van oordeel dat uit het loutere gegeven dat er sinds december 2001 geen nieuwe intern ontheemden zijn bijgekomen en 170.000 intern ontheemden zouden zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst niet kan worden afgeleid dat de veiligheidssituatie voor de burgerbevolking op duurzame en substantiële wijze zou zijn verbeterd. In dit verband wijst verzoeker erop dat uit een geciteerde passage uit een (niet-gevoegd) rapport van UNHCR van 5 juli 2022 blijkt dat tachtig procent van de ontheemden niet is teruggekeerd naar hun regio van herkomst en er tot op heden nog steeds een constante uitstroom is van Afghanen uit Afghanistan, mede gedreven door de situatie van algemene onveiligheid. Onder verwijzing naar voormeld arrest van de Raad van 31 maart 2022 en voormelde *Country Guidance* van EUAA van april 2022, betoogt verzoeker voorts dat de commissaris-generaal hoe dan ook had moeten onderzoeken of er individuele elementen in zijn dossier aanwezig zijn die wijzen op een *“verhoogd individueel risico op willekeurig geweld”*, doch dat nergens in de bestreden beslissing dergelijke individuele beoordeling werd verricht.

Wat betreft het risico op een onmenselijke en vernederende behandeling door toedoen van de taliban in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, betwist verzoeker dat de huidige socio-economische situatie in Afghanistan niet te wijten is aan het opzettelijk handelen van de taliban. Hij verwijst naar en citeert uit voormeld arrest van de Raad van 31 maart 2022 en stelt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing geen nieuwe landeninformatie heeft gevoegd die afbreuk zou kunnen doen aan de geciteerde motieven. Hij meent dat de meest recente landenrapporten deze nog steeds

bevestigen en citeert uit een (niet-gevoegde) *Briefing Paper* van mei 2022. Verzoeker betwist verder dat hij niet aantoonbaar bij een terugkeer naar Afghanistan terecht zou komen in een onmenselijke en vernederende situatie waarbij hij niet meer in staat zou zijn om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Hij meent dat deze redenering geen doel treft *“in het licht van de algemene beschikbare landeninformatie enerzijds en de persoonlijke elementen in het dossier van verzoeker anderzijds”*. Verzoeker is van mening dat de commissaris-generaal zijn humanitaire situatie volstrekt niet bevestigd heeft en dat er nog geen paar zinnen gesproken worden over deze situatie. Nochtans bleek uit zijn verklaringen dat zijn familie het geenszins breed had en ondertussen verkeert het land in een dermate ernstige crisis zodat iedereen het nog moeilijker heeft gekregen.

2.1.2. Verzoeker vraagt in hoofdorde de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker zijn dossier terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor nader onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een kopie van een identiteitsbewijs (stuk 3).

2.2.2. De verwerende partij maakt, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, op 15 december 2022 aan de Raad een aanvullende nota over, waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de *weblinks* van vermeldt:

- EUAA, *“Afghanistan Security Situation”*, augustus 2022;
- COI Focus, *“Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”*, 13 september 2022;
- COI Focus, *“Afghanistan, Veiligheidssituatie”*, 5 mei 2022;
- EASO, *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022;
- EUAA, *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”*, augustus 2022;
- EASO *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”*, augustus 2020;
- EUAA, *“Afghanistan: Targeting of individuals”*, augustus 2022;
- EUAA, *“Country Guidance: Afghanistan”*, april 2022.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus *“Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”* van 13 september 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de neven van zijn paternale oom, die lid zijn van de taliban en die reeds zijn oudere broer vermoordden en die ook zijn vader zouden hebben vermoord.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker doorheen zijn verklaringen geenszins aannemelijk gemaakt dat hij problemen met de taliban heeft gekend en dat hij om die reden Afghanistan heeft moeten verlaten. Vooreerst (i) wordt gesteld dat verzoekers doelbewuste poging om de Belgische asielautoriteiten te misleiden, door geen klaarheid te scheppen over zijn leeftijd, zijn geloofwaardigheid in ernstige mate aantast. Verder (ii) heeft verzoeker de Belgische asielinstanties ook op intentionele wijze getracht te misleiden door te verzwijgen dat hij reeds een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Duitsland. Bovenal (iii) wordt geoordeeld dat er aan de gebeurtenissen die de kern van verzoekers asielrelaas vormen, namelijk dat zijn neven een zak met explosieven in zijn winkel gezet hebben, totaal geen geloof gehecht worden. Aangezien er geen geloof gehecht kan worden aan het feit dat verzoekers neven een zak vol explosieven in zijn winkel hebben geplaatst (iv), kan er bijgevolg ook geen geloof gehecht worden aan zijn arrestatie en het bezoek van de neven aan zijn woning. Dat er geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers arrestatie (v), blijkt bovendien uit het feit dat hij het bestaan van S., diegene die hem gearresteerd zou hebben, niet aannemelijk heeft gemaakt. Verder (vi) slaagt verzoeker er niet in consistente verklaringen af te leggen in verband met de rekruteringspogingen door zijn neven, zowel voor als na de dood van zijn oudere broer, zodat hieraan en bij uitbreiding aan zijn verklaringen dat zijn neven zijn familie wilden vernietigen en aan de aanval op zijn jongere broer geen geloof meer kan worden gehecht. De geloofwaardigheid van zijn problemen met zijn neven wordt (vii) verder ondermijnd door het feit dat verzoeker er niet in slaagt om duidelijkheid te verschaffen over het lot van zijn vader. Wat de door hem neergelegde foto's betreft (viii), wordt tot slot gesteld dat deze slechts aanvaard kunnen worden indien zij een geloofwaardig relaas ondersteunen, *quod non*, en dat hij niet kon aantonen dat de afgebeelde personen wel degelijk zijn vader, zijn broer en S. voorstellen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het volharden in de geloofwaardigheid van zijn relaas, het herhalen van eerdere verklaringen, het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het uiten van blote beweringen en het opwerpen van vergoelijkungen. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze *in concreto* de pertinente vaststellingen in een ander daglicht die leiden tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas.

2.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk heeft gemaakt.

2.3.4.3. Vooreerst kan worden vastgesteld dat verzoeker er niet in geslaagd is klaarheid te scheppen in verband met zijn leeftijd en dat hij doelbewust heeft getracht de Belgische asielinstanties te misleiden. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal daaromtrent als volgt:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent klaarheid te scheppen in verband met uw leeftijd. Bij het indienen van uw VIB in België beweerde u dat u geboren bent op 28/02/2004 en aldus minderjarig was. Bij uw VIB in Duitsland verklaarde u echter dat u in 2001 geboren was en dus meerderjarig was. Vervolgens werd u aan een botscan onderworpen waaruit bleek dat u 22,5 bent met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Aldus werd uw geboortedatum naar 1/1/2001 herleid. Waar er tijdens

uw persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal gevraagd wordt naar uw leeftijd en geboortedatum antwoordt u dat u het niet weet (CGVS, p. 7) Nochtans overhandigde u foto's van uw paspoort waar als geboortedatum 24/4/1997 vermeld staat. Gevraagd of dit kan, zegt u dat men de leeftijd op het gezicht raadt en dat het paspoort gemaakt wordt op basis van de taskara (CGVS, p. 7). Uit de vertaling van uw taskara blijkt echter dat daar u 5 jaar was in 1384 (2005), wat zou betekenen dat u in het jaar 2000 geboren zou zijn. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier toegevoegd is, blijkt dat vervalste (identiteits)documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn in Afghanistan en het feit dat er een verschil van drie jaar is tussen de leeftijden op uw beide identiteitsbewijzen doet ernstige vragen rijzen over de authenticiteit ervan. Dat u zelf niet zou weten of u dan wel 22 of 25 jaar zou zijn is bovendien niet ernstig. Op basis van het voorgaande kan gesteld worden dat uw doelbewust heeft getracht om de Belgische asielautoriteiten te misleiden. Deze vaststelling tast uw geloofwaardigheid in ernstige mate aan."

Uit het medisch onderzoek blijkt dat verzoeker op 3 maart 2021 een geschatte leeftijd had van 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Verzoeker kan de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet betwisten bij de Raad gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Hij had de mogelijkheid om, overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State, hetgeen hij evenwel blijkt te hebben nagelaten. Ten aanzien van de Raad staat de leeftijd van verzoeker dan ook vast. Dat verzoeker zich bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming als minderjarige voordeed en dus aanzienlijk jonger, meer bepaald drie jaar, dan hij in werkelijkheid blijkt te zijn, doet afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid. Uitgaande van voormelde leeftijdsbepaling zou verzoeker – zelfs met nog een bijkomende marge – reeds meerderjarig zijn geweest op het ogenblik dat hij Afghanistan verliet. De onduidelijkheid met betrekking tot verzoekers ware leeftijd wordt bovendien nog bijkomend gevoed door de omstandigheid dat hij in Duitsland een afwijkende geboortedatum heeft opgegeven en toen zelfs verklaarde dat hij meerderjarig was, wat geenszins strookt met de naderhand bij de Belgische asielinstanties opgegeven minderjarigheid. Dat de resultaten van het leeftijdsonderzoek in dezelfde lijn zouden liggen als de datum, vermeld op de door verzoeker neergelegde taskara, zoals blijkt uit de vertaling van dit document (administratief dossier, map documenten, stuk 1), mag dan wel zijn, maar dit verklaart nog niet waarom er een dermate groot verschil van drie jaar bestaat tussen de datum vermeld op zijn taskara en op de foto's van zijn paspoort (administratief dossier, map documenten, stuk 2) en bovendien doet dit verschil, zoals in de bestreden beslissing afdoende wordt toegelicht, vragen rijzen bij de authenticiteit van deze documenten, zeker daar uit informatie, gevoegd aan het administratief dossier (map landeninformatie, stuk 1), blijkt dat dergelijke identiteitsdocumenten makkelijk te verkrijgen zijn in Afghanistan. Dat de leeftijdsbepaling in Afghanistan bijzonder onnauwkeurig wordt verricht, zoals verzoeker in het verzoekschrift opwerpt, vermag dan weer geenszins te verklaren waarom verzoeker ervoor koos om voor de asielinstanties in België en Duitsland wisselende verklaringen over zijn leeftijd af te leggen en doet geen afbreuk aan de vaststaande leeftijdsbepaling door de Dienst Voogdij. Door in zijn verzoekschrift te volharden in zijn eerdere verklaringen dat hij niet op de hoogte is van zijn exacte leeftijd, noch van die van zijn ouders en broers of zussen en dat hem niet kan verweten worden dat zijn officiële documenten geen exacte leeftijd bevatten, weerlegt verzoeker niet dat hij meerdere keren onjuiste verklaringen aflegde over zijn leeftijd. Aangezien leeftijd een essentieel element is van de identiteit en er toch kan besloten worden dat verzoeker frauduleuze verklaringen hierover afgelegde, heeft verzoeker wel degelijk getracht de Belgische asielinstanties te misleiden en te doen geloven dat hij minderjarig was ten tijde van het indienen van het verzoek.

De voorgaande vaststellingen inzake de leeftijd van verzoeker, ofschoon op zich niet doorslaggevend om het verzoek om internationale bescherming af te wijzen, vormen dan ook een eerste negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

2.3.4.4. Dat aan zijn geloofwaardigheid kan getwijfeld worden, wordt nog versterkt doordat hij zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het commissariaat-generaal uitdrukkelijk aangaf dat hij nooit een verzoek tot internationale bescherming in een ander land heeft ingediend, terwijl uit de stukken van het dossier genoegzaam blijkt dat verzoeker voorafgaand aan zijn verzoek in België reeds in Duitsland om internationale bescherming heeft verzocht. Dat in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken bij punt 22 het "ja" vakje is aangevinkt op de vraag of hij reeds eerder elders om internationale bescherming heeft verzocht, doet geen afbreuk aan het gestelde in datzelfde punt dat hij in Duitsland enkel zijn vingerafdrukken aan de politie heeft gegeven. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal gaf verzoeker overigens uitdrukkelijk en ondubbelzinnig aan nooit asiel te hebben aangevraagd in andere landen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 28-29). Het vermoeden rijst dan ook dat verzoeker moedwillig heeft getracht de Belgische asielinstanties te misleiden. Hoewel dit

motief op zich niet doorslaggevend is, is het, samen genomen met het motief aangaande de leeftijd van verzoeker, een ernstige indicator dat aan verzoekers algemene geloofwaardigheid ernstig getwijfeld kan worden.

2.3.4.5. De Raad merkt op en beaamt het gestelde in het verzoekschrift dat verzoekers nationaliteit en afkomst niet worden betwist. Dit doet evenwel geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing op grond waarvan de commissaris-generaal terecht besluit tot de ongeloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

2.3.4.6. De Raad treedt de omstandig gemotiveerde, draagkrachtige en in het administratief dossier steun vindende motivering van de bestreden beslissing bij dat aan de gebeurtenissen die de kern van verzoekers asielrelaas vormen, namelijk dat zijn neven overdag een zak met explosieven gezet hebben in zijn publiekelijk toegankelijke winkel die doorgaans druk bezocht wordt en die in een drukke buurt ligt, totaal geen geloof gehecht kan worden. Hieromtrent staat in de bestreden beslissing het volgende opgetekend:

“Voorts kan er aan de gebeurtenissen die de kern van uw asielrelaas vormen, namelijk dat uw neven een zak met explosieven in uw winkel gezet hebben, totaal geen geloof gehecht worden. Gevraagd naar de werkwijze van de taliban, antwoordt u dat ze 's nachts naar de moskeeën gaan (CGVS, p. 15). Later bevestigt u dit door te zeggen dat de regering overdag heerst, de taliban 's nachts de baas zijn en zich overdag verstoppen (CGVS, p. 16). Even later alludeert u nogmaals hierop door te zeggen dat de nacht aan de taliban toebehoort (CGVS, p. 21). Het mag dan ook verbazen dat uw neven in volle daglicht, namelijk om 10 uur 's morgens toen uw winkel al geopend was, uw winkel met een bezoek vereren waarbij ze een zak met explosieven bij zich hebben en deze zonder meer in het midden van uw winkel achterlaten (CGVS, p. 21). Gevraagd waarom ze deze keer wel overdag kwamen, antwoordde u dat ze 's avonds gewapend opereren en dat ze hun logistiek overdag van de ene plaats naar de andere brengen, de explosieven in het geheim (CGVS, p. 21). Dit is geen afdoende verklaring, want het loutere feit dat de explosieven in een zak zaten, kan bezwaarlijk als 'in het geheim' worden omschreven. Bovendien hebben we het hier niet over een verlaten magazijn ergens in een achterbuurt, maar een publiek toegankelijke winkel die volgens uw eigen verklaringen veel klanten had (CGVS, p. 13). Naast het feit dat u veel klanten over de vloer kreeg, was uw winkel gelegen in een redelijk drukke buurt waar zich onder andere algemene winkels en apotheken bevonden (CGVS, p. 11). Dat de taliban, die uit de schijnwerpers willen blijven, net deze setting uitkozen om hun explosieven te droppen is niet geloofwaardig. Ook verbazend is dat uw neven de zak in het midden van winkel gezet hebben (CGVS, p. 23). Dat zij niet gezocht zouden hebben naar een beschutte plek in uw winkel buiten het blikveld van de klanten, maakt het nog minder geloofwaardig. Ook het feit dat u de zak heeft laten staan en niet eens aangeraakt heeft (CGVS, p. 23), is weinig overtuigend. U had op zijn minst de zak uit het zicht kunnen zetten tot uw neven zouden terugkomen. Zelfs zonder iets over de inhoud van de zak te vragen – wat op zich reeds weinig aannemelijk is – wist u wel dat uw neven lid waren van de taliban en de ontdekking van om het even welk materiaal van hen had u in een lastig parket kunnen brengen. Gevraagd of iedereen die de winkel binnenging de zak kon zien, repliceerde u louter dat uw neven hadden gezegd dat ze snel terug zouden zijn (CGVS, p. 23). Dat de taliban zo'n risico zouden nemen – ook al beweerden ze dat ze niet lang zouden wegblijven – is zeer onwaarschijnlijk, zeker ook gezien het feit dat er werknemers van de regering rondhangen in de buurt van uw winkel en zelfs vaste klant zijn (CGVS, p. 23), een mogelijkheid die uw neven ook hadden kunnen voorzien in een straat waar veel mensen komen voor hun dagelijkse boodschappen. Dat het net die dag minder druk was omdat het Eid (Offerfeest) was (CGVS, p. 23) doet geen afbreuk aan het feit dat dit een ongeloofwaardig risico was, omdat er nog steeds een zeer reële kans was dat uw neven betrapt zouden worden.

Wanneer er later in het persoonlijk onderhoud nog eens gewezen wordt op het feit dat uw neven de zak met explosieven in een openbare winkel achterlieten, komt u plotseling op de proppen met een stuk hout dat de ingang zou blokkeren en waarbij u klant per klant zou beslissen wie er binnen kon gaan (CGVS, p. 27) Dit is niet ernstig, u heeft voordien immers nooit iets gezegd over het feit dat u zo werkte, hoewel u er de kans toe had. Daarnaast is het ook niet geloofwaardig dat u in een druk bezochte winkel deze omslachtige werkwijze zou hanteren, het gaat hier immers over een kruidenierswinkel waarbij het wereldwijd de norm is dat klanten op eigen initiatief binnen en buiten kunnen gaan.”

Waar verzoeker opwerpt dat hij niet wist dat er in de zak explosieven zaten, zodat het evenmin zichtbaar moet zijn geweest voor eventuele klanten en dat die bewuste dag de winkel leeg was omdat het offerfeest was, merkt de Raad op dat, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald, het weinig overtuigend is dat verzoeker zijn neven niets vroeg over de inhoud van de zak, dat het verbazend is dat deze zak te midden van de winkel werd gezet en dat het weinig overtuigend is dat verzoeker deze gewoon

liet staan en niet eens aangeraakt heeft. De zak was wel degelijk goed zichtbaar voor eventuele klanten, nog los van de inhoud ervan. Daarbij komt dat verzoeker zeer goed wist dat zijn neven talibs zijn en dat de ontdekking van om het even welk materiaal van hen hem in een lastig parket had kunnen brengen. Ook al zouden de neven beweerd hebben dat ze snel terug zouden zijn, dan nog is het zeer onwaarschijnlijk dat de taliban zo'n risico zouden nemen, zeker gezien de zak in klaarlichte dag in het midden van een doorgaans druk bezochte winkel in een drukke buurt werd geplaatst en er, zo verzoeker verklaarde, werknemers van de regering in de buurt rondhangen en zelfs vaste klant zijn. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangestipt, doet de bewering, dat het net die dag minder druk was omdat het offerfeest was, geen afbreuk aan het feit dat het plaatsen van de zak in de winkel een ongeloofwaardig risico was, omdat er nog steeds een reële kans was dat verzoekers neven betrappt zouden worden. Hetzelfde kan worden gesteld voor de bewering in het verzoekschrift dat het niet onwaarschijnlijk is dat verzoekers neven misbruik maakten van hun familiale banden om in de winkel hun wapens te verbergen. Met *deze post factum* bewering slaagt verzoeker er geenszins in afbreuk te doen aan de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker ten berde gebrachte feiten.

2.3.4.7. De Raad treedt het oordeel van de commissaris-generaal bij dat er, aangezien er geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers verklaringen dat zijn neven een zak vol explosieven in zijn winkel hebben geplaatst, bijgevolg ook geen geloof kan worden gehecht aan zijn arrestatie en het daaropvolgend bezoek van zijn neven aan zijn woning.

2.3.4.8. In verband met de beweerdde arrestatie valt er bovendien een tegenstrijdigheid te bespeuren tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen over S., de persoon die hem zou gearresteerd hebben. Zo gaf verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat S. bij het leger zat (administratief dossier, vragenlijst, punt 3.5.), terwijl hij bij het commissariaat-generaal verklaarde dat deze persoon een regeringsmedewerker was, zonder dat hij kon duiden welke positie hij precies bekleedde (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 16-17 e.v.). Verzoeker ziet hier in het verzoekschrift dan weer geen tegenstrijdigheid in, nu het leger deel uitmaakt van de Afghaanse overheid. De Raad stipt aan dat de functie van regeringsmedewerker en bij het leger twee totaal verschillende functies zijn en herhaalt dat verzoeker, tijdens zijn persoonlijk onderhoud gevraagd te specificeren welke functie S. precies bekleedde, het antwoord daarop schuldig moest blijven. Dat hij vooraleer het persoonlijk onderhoud plaatsvond een foto van S. in legerkledij zou hebben overgemaakt, doet geen afbreuk aan zijn gezegden bij het commissariaat-generaal die duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zijn. In verband met de bewuste foto (administratief dossier, map documenten, stuk 7), stipt de Raad nog aan dat nergens uit kan afgeleid worden dat het daadwerkelijk S. is die hierop staat afgebeeld en dat verzoeker niks kon vertellen over de omstandigheden van deze foto die hem door zijn neef werd opgestuurd (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 6). Overigens, wanneer verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud werd geconfronteerd met de tegenstrijdigheid tussen zijn opeenvolgende verklaringen, gaf hij aan dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken gezegd had dat S. voor de regering werkte en herhaalde hij dat hij niet op de hoogte was van diens specifieke functie (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 30). Verzoeker slaagt er geenszins in de tegenstrijdigheid tussen zijn opeenvolgende verklaringen, die steun vindt in het administratief dossier, te ontkrachten of te weerleggen.

2.3.4.9. De Raad treedt voorts de wederom zeer omstandig toegelichte overweging van de bestreden beslissing bij dat verzoeker er niet in slaagde consistente verklaringen af te leggen in verband met de rekruteringspogingen door zijn neven, dit zowel voor als na de moord op zijn oudere broer. Aan de bewering dat hij, zoals zijn oudere broer destijds, dreigde te worden gerekruteerd door de taliban kan, om de in de bestreden beslissing vervatte terechte, pertinente en draagkrachtige redenen, geen geloof worden gehecht.

Verzoeker wijst in het verzoekschrift op de door hem neergelegde foto waarop zijn oudere broer in een lijkwade afgebeeld staat (administratief dossier, map documenten, stuk 4). De Raad is van mening dat in het geheel niet kan worden afgeleid dat de persoon die verzoeker op de foto aanduidt daadwerkelijk zijn oudere broer zou betreffen. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat dergelijke foto eenvoudigweg kan worden gemanipuleerd. Daarenboven bevat de foto slechts een momentopname, kan deze eenvoudigweg zijn geënceneerd en valt hieruit op generlei wijze af te leiden waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze genomen werd. Zelfs indien verzoekers oudere broer op deze foto zou zijn afgebeeld, dan nog kan uit deze foto geenszins worden afgeleid dat er enig geloof zou kunnen of moeten worden gehecht aan verzoekers verklaringen omtrent de rekruteringspogingen door zijn neven ten aanzien van hem en/of de hieruit voortgesproten problemen en vrees. Waar bij het verzoekschrift een kopie van een identiteitsbewijs wordt gevoegd om aan te tonen dat het wel degelijk verzoekers oudere broer is die op de foto staat afgebeeld, merkt de Raad op dat deze kopie niet vergezeld gaat van een voor

eensluidend verklaarde vertaling in de zin van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Derhalve is het onmogelijk de inhoud ervan na te gaan. Bovendien betreft het slechts een kopie, die door eender wie kan zijn opgesteld en waarvan de authenticiteit en herkomst aldus niet kan worden nagegaan. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat dergelijke afdrucken van berichten makkelijk te fabriceren en te manipuleren zijn en wordt herhaald dat identiteitsdocumenten in Afghanistan makkelijk te verkrijgen zijn.

In verband met de rekruteringspogingen van verzoekers neven wordt in de bestreden beslissing terdege als volgt overwogen:

“Verder slaagt u er niet in consistente verklaringen af te leggen in verband met de rekruteringspogingen door uw neven. Er werd u gevraagd of de taliban voor de dood van uw broer in 2020 pogingen ondernomen hebben om u te rekruteren. U antwoordde dat u een kind was en te jong (CGVS, p. 16). U werd er echter op gewezen dat u anno 2020 volgens uw paspoort 23 was en dat u dus wel de leeftijd had om gerekruteerd te kunnen worden. U verklaarde opnieuw dat de taliban zich niet bemoeiden met u en dit omdat al één van uw broers aangesloten was (CGVS, p. 16).

*Later in het gehoor, wanneer er u gevraagd wordt naar de omstandigheden waarin uw broer drie jaar voor zijn dood gerekruteerd werd, zei u dat u uw neven zo vaak zag en verklaarde u plots dat ze u ook probeerden te rekruteren. Op de vraag hoe vaak uw neven u bezochten voor de dood van uw broer repliceerde u dat u de frequentie niet weet, maar dat ze telkens wanneer ze voorbij u winkel gingen, stopten en u probeerden te lokken. Uiteindelijk besloot u met het feit dat uw neven voor de dood van uw broer twee keer per maand naar uw winkel kwamen (CGVS p.20). Ook over hun rekruteringspogingen **na de dood van uw broer** bent u niet eenduidig. Zo verklaarde u aanvankelijk dat ze na de dood van uw broer u intensief probeerden te rekruteren (CGVS p.18). Later in het gehoor verklaarde u echter dat u tussen de dood van uw broer 20 dagen voor de Eid en het incident met de explosieven, zeven dagen na de Eid uw neven niet gezien heeft en de eerste keer dat ze in uw winkel kwamen de explosieven achterlieten (CGVS p. 19-20). Afgezien van het feit dat deze verklaringen onderling inconsistent zijn, zijn ze ook tegenstrijdig met uw verklaring eerder bij DVZ, waar u vertelde dat uw neven u wel **twintig keer per dag** vroegen om samen te werken met hen en hen informatie te geven (DVZ, p. 3). Geconfronteerd hiermee, beweert u dat u dit niet gezegd heeft (CGVS, p. 30). Nochtans werd het verslag van dit interview u in het Pashtu voorgelezen en ondertekende u voor akkoord (DVZ, p. 3). Daarnaast werd u gevraagd of dit interview goed verlopen was en of alle essentiële elementen in verband met uw VIB opgenoemd had en u antwoordde positief. U had ook geen verdere opmerkingen bij dit interview (CGVS, p. 4). Het loutere ontkennen van uw eerdere verklaringen is geen uitleg voor deze tegenstrijdigheid. Daarenboven is het ongeloofwaardig dat uw neven u drie jaar lang geen strobreed in de weg legden, maar wel uw vader sloegen vanwege uw weigeringen om u aan te sluiten. Dat is hoogst onwaarschijnlijk gezien uw eerdere verklaringen dat de taliban gewoonlijk studenten uit madrassa's rekruteren en als ze weigeren dan worden ze na twee, drie waarschuwingen meegenomen of gedood (CGVS, p. 16). Daarenboven vermeldt u dat uw neven u en uw broer wilden vernietigen omdat ze aasden op de bezittingen van uw familie (CGVS, p. 19). Dit strookt niet met het feit dat men u drie jaar lang op niet-strengere wijze geprobeerd heeft om u te rekruteren. Aangezien er geen geloof meer kan gehecht worden aan de rekruteringspogingen van uw neven bij de taliban en bij uitbreiding uw verklaringen dat uw neven jullie zouden vernietigen, kan ook aan de aanval op uw broer (waarbij zijn vingertoppen werden beschadigd), die u kadert in deze – ongeloofwaardige – conflicten met uw neven, geen geloof meer gehecht worden.”*

Deze motieven zijn pertinent, draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Verzoeker mag dan wel ontkennen dat hij tegenstrijdige verklaringen omtrent de rekruteringspogingen heeft afgelegd, hij slaagt er evenwel niet in om met concrete, dienstige motieven deze tegenstrijdigheden te ontcrachten, laat staan weerleggen. Door in het verzoekschrift te betogen dat de tegenstrijdigheid over de rekruteringspogingen voor de dood van zijn oudere broer te verklaren zijn doordat verzoeker de contacten met zijn neven voorafgaand aan het overlijden van zijn broer niet als ernstig zag, slaagt verzoeker er niet in afbreuk te doen aan de tegenstrijdigheid tussen zijn opeenvolgende verklaringen hieromtrent en waaruit duidelijk naar voren komt dat hij eerst beweerde dat zijn neven hem toen met rust lieten om dan later te verklaren dat er niettemin gespreken waren (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 16, 18 en 20). Waar hij toen bovendien aanhaalde dat hij nog een kind was, wordt dit ontcracht door de bevindingen het niet-betwiste leeftijdsonderzoek.

Verder blijkt uit het administratief dossier duidelijk dat verzoeker ook allerm minst eenduidig was over de rekruteringspogingen van zijn neven na het overlijden van zijn oudere broer, zoals in bovenstaande overweging omstandig en op terechte en pertinente wijze wordt toegelicht. Verzoeker laat de

tegenstrijdigheden dienaangaande tussen zijn opeenvolgende verklaringen bij het commissariaat-generaal volledig onverlet, zodat deze bij gebrek aan dienstig verweer, onverminderd overeind blijven. In verband met de tegenstrijdigheid tussen zijn verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal werpt verzoeker op dat de tolk zich bij de Dienst Vreemdelingenzaken moet hebben vergist. Dienaangaande treedt de Raad het oordeel in de bestreden beslissing bij dat *“het verslag van dit interview (nochtans) u in het Pashtu (werd) voorgelezen en ondertekende u voor akkoord (DVZ, p. 3). Daarnaast werd u gevraagd of dit interview goed verlopen was en of alle essentiële elementen in verband met uw VIB opgenoemd had en u antwoordde positief. U had ook geen verdere opmerkingen bij dit interview.”* Door boudweg in het verzoekschrift de fout bij de tolk te leggen aangezien de taliban nooit twintig keer per dag iemand bezoeken, slaagt verzoeker er niet in hieraan afbreuk te doen. Dergelijke algemene, ongefundeerde en niet nader onderbouwde kritiek kan bezwaarlijk volstaan om aan te tonen dat de gezegden bij de Dienst Vreemdelingenzaken foutief zouden zijn vertaald, neergeschreven en voorgelezen. Dit geldt nog des te meer nu hij zulks niet aanhaalde wanneer hij met de betreffende tegenstrijdigheid werd geconfronteerd bij het commissariaat-generaal en toen enkel verklaarde dit niet te hebben gezegd, zonder daarbij de fout bij de tolk te leggen. Bovendien blijkt uit de stukken van het dossier dat hij aangaf de tolk die hem bijstond bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed te begrijpen, geen bezwaar te hebben tegen deze tolk en het te zullen melden indien zich bij de Dienst Vreemdelingenzaken problemen zouden voordoen inzake de vertaling of communicatie (administratief dossier, verklaringen betreffende procedure). Verzoeker ondertekende zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken voorts uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan hem werden voorgelezen in het Pashtou. Hiermee gaf hij aan dat deze juist zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid. Daarenboven gaf verzoeker, zo weze herhaald, bij de aanvang van zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal aan dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen en maakte hij aldaar geen melding van eventuele of vermoede problemen inzake de vertaling of communicatie bij de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 4).

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan geen geloof gehecht worden aan de rekruteringspogingen van de neven. Door in het verzoekschrift aan te geven dat de verplichte rekrutering van één zoon en de vervanging bij diens overlijden een rekruteringsmethode kan zijn van de taliban, doet verzoeker geen afbreuk aan de tegenstrijdigheden die hij in dit verband aflegde.

In de bestreden beslissing wordt nog gesteld dat het daarenboven ongeloofwaardig is dat verzoekers neven hem drie jaar lang geen strobreed in de weg legden, maar wel zijn vader sloegen vanwege verzoekers weigeringen om zich aan te sluiten. Aangezien verzoeker verklaarde dat de taliban gewoonlijk studenten uit madrassa's rekruteerden en als ze weigeren ze na twee, drie waarschuwingen worden meegenomen of gedood, is het voormelde terecht als hoogst onwaarschijnlijk beoordeeld. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door er in het verzoekschrift op te wijzen dat uit objectieve informatie blijkt dat rekrutering van jongeren verloopt via de hiërarchisch ingedeelde structuur van de Afghaanse maatschappij en dus niet rechtstreeks via de jongere zelf.

Verder wijst de Raad er nog op dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden, incoherente verklaringen en onaannemelijkheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat geen geloof gehecht kan worden aan het asielrelaas van verzoeker.

Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de problemen met de neven, kan ook aan de aanval op verzoekers jongere broer, waarbij zijn vingertoppen zouden zijn beschadigd, geen geloof worden gehecht. Verzoekers betoog in verband met deze problemen is dan ook niet dienstig. In verband met de neergelegde foto (administratief dossier, map documenten, stuk 5) merkt de Raad nog op dat hierop enkel een hand te zien is waarvan inderdaad de vingertoppen zijn beschadigd maar ook niet meer dan dat. Bovendien kan aan privéfoto's geen enkele bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

2.3.4.10. Tot slot wordt de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde problemen met zijn neven verder ondermijnd door het feit dat hij er niet in slaagt duidelijkheid te verschaffen over het lot van zijn vader, zoals omstandig en genoegzaam wordt toegelicht in de bestreden beslissing:

“De geloofwaardigheid van uw problemen met uw neven wordt verder ondermijnd door het feit dat u er niet in slaagt om duidelijkheid te verschaffen over het lot van uw vader. U verklaart dat hij op 4/4/2022

neergeschoten werd (CGVS, p. 4) Gevraagd of uw vader nog leeft verklaart u dat u dit niet weet (CGVS, p. 4). Nogmaals gevraagd of u informatie heeft over uw ouders repliceert u dat u niet weet hoe het met hen gaat en u niet weet waar ze verblijven. Op de vraag of uw familie nog van uw neven gehoord heeft, antwoordt u dat u deze informatie niet heeft, dat ze vrij kunnen rondlopen en als ze uw vader nu zien, ze hem slaan (CGVS p. 28). Pas helemaal op het einde van het persoonlijke onderhoud, als men u de vraag stelt wat u denkt dat u zou kunnen overkomen bij een terugkeer naar Afghanistan zegt u plots dat uw neven uw vader hebben gedood (CGVS, p. 29). Geconfronteerd met het feit dat u eerder zei dat u niet wist of uw vader nog in leven was of niet, zegt u dat u een vermoeden heeft dat ze het gedaan hebben, omdat u geen issue met andere mensen heeft (CGVS, p. 29). Met deze verklaring schept u echter geen duidelijkheid. Dat u enerzijds incoherente verklaringen aflegt omtrent het lot van uw vader en u anderzijds, terwijl u wel aangeeft (een weliswaar kort contact) te hebben gehad met uw moeder, niet onmiddellijk heeft proberen achterhalen of uw vader nog leeft is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u eerst een kort gesprek heeft gevoerd met uw moeder alvorens u gevraagd heeft naar de foto's en wat er precies gebeurd is met uw vader. Op dat moment wordt uw gesprek onderbroken. Zelfs rekening houdend met verschillen in cultuur, persoonlijkheid en emotionele toestand is het uiterst onwaarschijnlijk dat iemand bij het ontvangen van zo'n verontrustende foto's niet onmiddellijk toelichting zou vragen wanneer hij de kans krijgt om dit te doen (CGVS, p. 14). U stelt immers zelf dat het internet niet werkt in Afghanistan (CGVS, p. 14), dus dat maakt het des te onbegrijpelijk dat u deze gelegenheid niet onmiddellijk aangegrepen heeft om u over de toestand van uw vader te informeren."

In het verzoekschrift volhardt verzoeker in eerder afgelegde verklaringen waaruit blijkt dat de communicatie met zijn familie uiterst moeizaam verloopt zonder evenwel met concrete argumenten de door verwerende partij vastgestelde incoherenties en onaannemelijkheid door niet aan te dringen op toelichting wanneer hij daartoe de kans had in dit verband te weerleggen of te verklaren.

2.3.4.11. De door verzoeker neergelegde taskara en diens paspoort kwamen reeds aan bod onder punt 2.3.4.3. Verzoeker voert voorts geen dienstig verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure voorgelegde foto's zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, en de reeds aangehaalde motieven deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.4.12. Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift tevens in op het risico om als afgewezen Afghaanse asielzoeker die enige tijd in het Westen heeft verbleven bij terugkeer naar zijn land van herkomst te worden vervolgd.

De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de zetel van het commissariaat-generaal op 22 april 2022 geen vrees voor vervolging omwille van zijn profiel van afgewezen asielzoeker en zijn verblijf in en terugkeer uit het Westen kenbaar heeft gemaakt en dat hij toen geen melding maakte van andere redenen die zijn terugkeer naar Afghanistan verhinderen behalve zijn vermeende problemen met zijn neven, die lid zijn van de taliban (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 17).

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift alsnog aanvoert om die reden een gegronde vrees voor vervolging te koesteren, wijst de Raad op het volgende.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "to play the game".

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie

aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen. Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk.

Uit de landeninformatie blijkt dat de visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar ook beïnvloed is door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *de-factotaliban*regering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale *de-factoregeringen* (EUAA *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31). Deze *de-factoregering* heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Verder blijkt uit de landeninformatie dat dit *de-factoministerie* in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de-factoministerie* beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met "gedrags- en kledingkwesies" (EUAA *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41). Uit de informatie waarnaar de EUAA *Afghanistan security situation* van augustus 2022 verwijst, blijkt dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden.

De bijgebrachte landeninformatie geeft ook aan dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de-factotaliban*regering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als 'verkeerd' en 'verdacht' wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51).

Ook hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

Voorts is de infrastructuur van de *de-factotaliban*regering uiterst zwak en de taliban worden niet in staat geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Ook blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de-factotaliban*autoriteiten weinig 'directe beperkingen' hebben opgelegd,

maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. Via deze *checkpoints* speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan*, augustus 2022, p. 68 en p. 70).

Aldus kunnen Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen zij worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden. Verzoeker reikt gedurende de procedure ter behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

In zijn verzoekschrift citeert verzoeker uit algemene landeninformatie, op grond waarvan de commissaris-generaal volgens hem niet wettig kon oordelen dat er geen sprake zou zijn van enig risico op vervolging. Verzoeker erkent evenwel dat voormelde landeninformatie, meer bepaald de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van april 2022, geen melding maakt van een veralgemeend risico op vervolging en benadrukt dat hiervan een individuele beoordeling dient te worden gemaakt, waarbij rekening dient te worden gehouden met diverse risicobepalende omstandigheden, zoals ook in de bestreden beslissing kan worden gelezen. Verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing heeft nagelaten deze individuele beoordeling te maken, doch weerlegt niet dat hij geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid kan worden aangenomen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Vooreerst maakt verzoeker, zoals *supra* uiteengezet, niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban in zijn hoofde, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of de lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift argumenteert dat hij Afghanistan verliet en vervolgens in Europa verbleef en dat hij afkomstig is uit Nangarhar (lees: Kabul), meer in het bijzonder een dorpje waar de taliban 's nachts actief waren, merkt de Raad op dat hij er met dit summier betoog niet in slaagt het vermeende risico op vervolging bij terugkeer concreet te duiden en aannemelijk te maken, laat staan dat hij hiermee aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Uit de elementen waarop de Raad acht kan slaan blijkt dat verzoeker zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht en reeds meerderjarig was toen hij zijn land van herkomst verliet. Uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt verder dat verzoeker zich nog steeds bedient van het Pashtou en dat hij, ondanks verbindingsproblemen, sporadisch telefonisch contact heeft met zijn familie in Afghanistan (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7, 14).

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip 'ernstige schade' in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM, zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

"vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)".

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade, bedoeld in artikel 15, b), *"moet voortvloeien uit de gedragingen van derden"*, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest '*M'Bodj*' stelde het Hof van Justitie: *"In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond*

van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022, waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren enerzijds, dan wel (ii) actoren anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: “*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*”). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten van een actor.

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “*M.S.S.*” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “*M.S.S.*” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten.

Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft,

waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzekeerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*'predominantly'*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Vóór de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd, doch slechts weinig verwezenlijkt.

Integendeel, hulpverzaadiging en overbesteding droegen bij tot wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie, alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector in Afghanistan onderontwikkeld bleef, naast het gewapend conflict.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp, alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via ngo's en igo's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het Internationaal Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel, alsook importrestricties. Internationale organisaties of ngo's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de-facto*overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and*

its implications for international peace and security, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de facto*-overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt geviséerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020.

Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds vóór de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat uit zijn verklaringen blijkt dat zijn familie het geenszins breed had en dat Afghanistan intussen in een dermate ernstige crisis is verweekeld waardoor iedereen het nog moeilijker heeft gekregen. Nog daargelaten dat geenszins uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn familie arm was – verzoeker verklaarde dat de opbrengst van de winkel, die doorgaans druk bezocht werd, het gezin onderhield (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 12-13) –, toont hij niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Verzoeker wijst voor het overige slechts op algemene landeninformatie die hij nalaat op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar het arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022. Vooreerst dient te worden benadrukt dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat personen zonder onderscheid raakt, met name zonder specifiek te worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest '*Elgafaji*' waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking*

komt voor *subsidiare bescherming*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest *Elgafaji* verder geoordeeld dat, conform artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiare bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij terugkeert naar het land van herkomst, zoals blijkt uit artikel 8, eerste lid, van richtlijn 2011/95/EU (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de EUAA *Country Guidance Afghanistan* van april 2022 in acht genomen. In de EUAA *Country Guidance* wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiare beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld.

Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen

en incidenten met IED's alle met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige Afghan National Defense and Security Forces alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk zijn gericht tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in zijn gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrmbommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsvername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in zowat heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan worden gesteld dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

De commissaris-generaal maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens, opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 (ACLEd)*" van 13 september 2022, kunnen worden beschouwd als een *update* van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Kabul kende ACLED geoprecisie 3 toe aan 22 incidenten in de verslagperiode. Het gaat om 2 op *Twitter* gemelde clashes tussen de taliban en het NRF in de provincie Kabul en een eveneens op *Twitter* vermeld intern dispuut waarbij een lid van de taliban gedood is en drie andere gewond raakten (*battles*); 3 incidenten gericht tegen voormalig ANDSF-personeel, 2 incidenten gericht tegen universiteitspersoneel, 3 incidenten tegen journalisten, een geval van seksueel misbruik van een homoseksuele man door de taliban, 2 incidenten tijdens huiszoekingen door de taliban, 4 incidenten waarvan burgers het slachtoffer werden zonder dat het motief bekend (gemaakt) werd, 2 arrestaties van hulpverleners, een incident waarbij personen uit Panjshir gedood werden en de verdwijning van het voormalige adjunct-hoofd van de Independent Electoral Complaints Commission (*violence against civilians*). Deze incidenten werden gecodeerd onder het district Kabul, dat ook de provinciehoofdplaats Kabul omvat.

Volgens de UCDP-gegevens, opgenomen in de EUAA "*Afghanistan. Security Situation*" van augustus 2022, gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij

veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, toen UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit nagenoeg elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van vóór de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van het conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte het UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio, gelet op de stabielere veiligheidssituatie. De IOM registreerde 2,2 miljoen (IDP's) die waren teruggekeerd naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook worden besloten dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincies Kabul (district Char Asya). Verzoeker blijft hiertoe in gebreke.

Waar verzoeker, onder verwijzing naar voormeld arrest van de Raad van 31 maart 2022, voormelde *Guidance note: Afghanistan* van april 2022 en de *Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan* van UNHCR van februari 2022, betoogt dat er heden onvoldoende zekerheid is "om met zekerheid te concluderen omtrent de veiligheidssituatie in het land", is de Raad van oordeel dat, zelfs indien rekening wordt gehouden met onderrapportering of andere *caveats*, die in de gehanteerde bronnen tevens afdoende werden erkend, de thans voorliggende gegevens voldoende actueel en nauwkeurig zijn om op basis daarvan te kunnen besluiten dat het willekeurig geweld in Afghanistan significant is afgenomen en dat het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is. Dat daarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen, wordt niet ontkend, doch deze blijken niet het voornaamste doelwit te zijn van het geweld, waarvan de impact op burgers beperkt blijft. In tegenstelling

tot wat verzoeker voorhoudt, maar niet concreet toelicht, spreken de door hem aangehaalde rapporten van UNAMA en de Algemene Vergadering van de VN van respectievelijk juli en juni 2022, die werden meegenomen in, dan wel in lijn liggen met, de landeninformatie die de verwerende partij op 15 december 2022 heeft bijgebracht middels haar aanvullende nota, voorgaande analyse niet tegen. Waar verzoeker erop wijst dat tachtig procent van de intern ontheemden na de machtsovername van de taliban niet teruggekeerd is naar hun regio van herkomst en dat er tot op heden nog steeds een constante uitstroom is van Afghanen uit Afghanistan, mede gedreven door de situatie van algemene onveiligheid, brengt hij geen gegevens bij waaruit blijkt dat het aantal intern ontheemden recent is toegenomen onder invloed van het gebeurlijke willekeurig geweld of dat dit geweld in hoofdzaak ten grondslag ligt aan de huidige uitstroom van Afghanen.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Verzoeker stelt dat nergens in de bestreden beslissing een individuele beoordeling in die zin werd verricht, doch laat na te duiden met welke persoonlijke omstandigheden de commissaris-generaal ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Ook in zijn verzoekschrift haalt verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aan die het risico om het slachtoffer te worden van het gebeurlijke willekeurig geweld in zijn land en regio van herkomst dermate verhogen dat sprake zou zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.4. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker in ondergeschikte orde in wezen vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS